

ΙΣΠΑΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ G. PÉRON

Η ΣΕΡΕΝΑΤΑ

‘Ο Γκάρτσια Μπιαταζό, ὁ νέος ταυνομάχος, καθόταν ἕνα βράδι στὴν ταράτσα ἐνὸς χωριεῖου. Ἦταν πολὺ στενοχωρημένος ἔκτεινὸ τὸ βράδι ὁ Γκάρτσια Μπιαταζό. Ἡ δουλειὰ του δὲν πήγαιναν καθόλου καλά. Στὸ Μεξικό ὅπου ζῆενε τώρα ἀπὸ χωρὶ, δὲν γινόντουσαν σιγὰ ταυνομαχίες, ὡς στὴν πατρίδα του τὴν Ἰσπανία. Ἀχ, Ἰσπανία, γλυκεῖα καὶ θεατὴ πατρίδα, πόσο σὲ νοσταλγοῦν ὅσοι φεύγουν μακριὰ σου!... Μὰ εἶται τι φέρονε ἡ τύχη... Φεύγει κανεὶς μακριὰ ἀπὸ ὅτι ἀγαπᾷ... Ἔτσι καὶ ὁ Γκάρτσια ἀναγκάστηκε νὰ ἐπισητεῖται καὶ ν’ ἀφήσῃ τὴν ὄρατα του πατρίδα καὶ τὴν πεντάμορφη ἀγάπη του, τὴ Μεροσεντέ.

Ἀλίθηναι, ἰσάζει στὸν κόσμο ὀρασιότερη γυναῖκα ἀπὸ τὴ Μεροσεντέ;

Ὅταν ἦταν ἀκόμα στὴ πατρίδα του ὁ Γκάρτσια, πήγαινε τὰ βράδια κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα τῆς Μεροσεντέ καὶ τῆς ἔπαιζε στὴν κιθάρα του μὴ παθητικὰ σερενάτα. Ἐκεῖνη μισάνοιγε τὸ παράθυρο καὶ τοῦ ἔβριγγε ἕνα φλογερόχομο τραγιάκιλο τῆς Ροζιτάς. Αὐτὸ ἦταν ἡ νόη ἀμοιβὴ τοῦ Γκάρτσια. Τὸ ἔβριγγε καὶ ἔβριγγε εὐτυχισμένος. Τὸ τραγιάκιλο αὐτὸ τοῦ εἶχε φιλῆσει προηγουμένως καὶ ἡ ἀγαπημένη του. Κι’ εἶται μὲ τὸ τραγιάκιλο ἔπαιζεν καὶ τὸ φιλῆ τῆς Μεροσεντέ. Καὶ τώρα; Τώρα ἔδω στο Μεξικό, μακριὰ ἀπὸ τὴν ὄραση του ἀγάπῃ, ὁ Γκάρτσια, μονάχος στὴν ταράτσα τοῦ χωριεῖου, ἀναλογίζεται τὴν προσφιλεμένη του εὐτυχία καὶ δακρύζει...

Ἄξιανα κάποιος πῆγε, στάθηκε σιμὰ του καὶ τὸν χτύπησε φιλικὰ στὸν ὄμο. Ὁ Γκάρτσια ἐπύνησε ἀποτονα ἀπὸ τοὺς βενθισμούς του. Ἐκεῖ μπροστὰ του στεκόταν ὁ Φίλιππος, ἕνας ἄνθρωπος μὲ πολὺ ἵσχυρο παρελθόν, ὁ ὁποῖος, καθὼς λέγαν, εἶχε περάσει πολλὰ χρόνια τῆς ζωῆς του στὴ φυλακή.

— Αἰ, Γκάρτσια, εἶτε μὲ τὴ βορζην φωνὴ του, γιατί μὲ κινεῖταιίς με τόσο ἀπορία; Ναι, εἶμαι ἐγώ, ὁ Φίλιππος, κα’ ἐρχομαι νὰ σοῦ ζητήσω τὴ φίλια σου.

— Τὴ φίλια μου; εἶτε ὁ Γκάρτσια. Μὰ ἡ φίλια δὲν ζητείται. Ἡ φίλια δίνεται.

— Ἄς τα αὐτὰ, Γκάρτσια, καὶ ἀπάντησέ μου σ’ ὅτι σὲ ρωτῶ: Θέλεις νὰ κερδίσεις χορμιάτα, πολλὰ χορμιάτα;

— Τὰ μάτια τοῦ Γκάρτσια ἄστραφταν. Μὰ τί ἄλλο ἤθελε παρὰ νὰ κερδίση χορμιάτα, πολλὰ χορμιάτα.

— Ἔξω, ἐξακολούθησε ὁ Φίλιππος, πὼς εἶσαι ὁ πιὸ ἐπιτήδειος ταυνομάχος. Κανέναν δὲν μεταχειρίζεται τὸ μαχαίρι τόσο ἐπιτήδεια ὅπως εἶσαι, Γκάρτσια. Ὅπως ἔξωες νὰ μαχαίρωνες τοὺς ταῦρους εἶσαι θὰ ἔξωες νὰ χτυπᾷς καὶ τοὺς ἀνθρώπους...

— Φίλιππε, φώναξε ὁ Γκάρτσια, δὲν σκότωσα ὡς τώρα ἄνθρωπο, οὔτε θὰ σκοτώσω.

— Σόλαινε... Μὴ φρονιάζεις... Ἀκούσέ με καλὰ πρῶτα, σκέψου καὶ ὕστερα μοῦ ἀπαντᾷς. Θέλω νὰ μὲ ἀπαλλάξῃς ἀπὸ ἕνα μισητὸ μου ἀντίχλο, τὸν Πεπίτο, ποὺ κάθε βράδι πηγαίνει κάτω ἀπὸ τὸ μπαλκόνι τῆς Ροζιτάς Πέρες καὶ παίξει σερενάτες στὴν κιθάρα του. Θὰ σοῦ δώσω—ἀν δαχτή—ἐκατὸ πιάστρα. Τώρα ἀμέσως θὰ σοῦ μετρήσω τὰ εἰκοσι κα’ ἀφοῦ κάνῃς ὅ,τι θέλω, θὰ σοῦ δώσω καὶ τὰ ἄλλα ὀφθόντα...

— Θεέ μου, εἶτε ὁ Γκάρτσια, τ’ εἶνε αὐτὰ ποὺ ἀκούω!... Μοῦ προτείνεις, Φίλιππε, νὰ γίνω δολοφόνος, νὰ σκοτώσω ἕναν φτωχὸ ἐρωτευμένον, ὁ ὁποῖος δὲν μοῦ ἔκανε κανένα κακὸ, καὶ δὲν μοῦ δίνει γι’ αὐτὸ παρὰ ἐκατὸ πιάστρα, ποῖνα γιὰ σενα ὅ,τι εἶνε γιὰ μένα μὴ πεντάρα!... Πήγαμε τὸν καλὸ, Φίλιππε...

— Θὰ σοῦ δώσω ἐκατὸν πενήντα πιάστρα! εἶτε ὁ Φίλιππος.

— Ἐνας ἄνθρωπος δὲν σκοτώνεται ἔτσι εὐκόλα ὅπως ἕνας ταῦρος, ἀποκρίθηκε ὁ Γκάρτσια.

Καὶ διακόσια πιάστρα νὰ μοῦ δώσεις δὲν θὰ τὸ κάνω αὐτὸ τὸ κακὸ.

— Σοῦ τὰ δίνο λοιπὸν διακόσια πιάστρα. Κι’ ἀκόμα θὰ σ’ εὐκολύνω νὰ φύγῃς γιὰ τὴν Ἰσπανία... Λέξου.

— Σόλα, Φίλιππε, σοῖα!... Φύγε ἀπὸ δω...

— Γκάρτσια, θὰ σοῦ δώσω διακόσια πενήντα πιάστρα! Ἀκούς;

— Φύγε, Φίλιππε...

— Διακόσια πενήντα πιάστρα!... Μποροῦσα νὰ προσφέρω μόνον πενήντα πιάστρα σ’ ἕναν ἄλλο γι’ αὐτὴ τὴ δουλειά. Μὰ ἐξω ἐπισητεῖσθι στὸ δικὸ σου μαχαίρι.

— Φίλιππε, Φίλιππε, μὰ τὴ Μαντόνα, μὲ βάζεις σὲ μεγάλο πειρασμό.

— Ἄς τιμωρήσῃ ἐμένα ὁ Θεὸς γι’ αὐτὸ. Λοιπὸν; Διακόσια πενήντα πιάστρα καὶ τὴν ἐπιστροφή σου στὴν Ἰσπανία...

— Μοῦ φράναισα ἴδιος ὁ διάβολος αὐτὴ τὴ στιγμή, Φίλιππε!

— Πρέπει ν’ ἀκούς καλύτερα καὶ τὸ δῶλο.

— Μὰ ὄχι... Εἶνε ἀδύνατο νὰ δολοφονήσω ἕναν ἄνθρωπο. Θὰ τὸν προσκλιέσω σὲ μονομαχία.

— Τὸ ἔξω, Γκάρτσια, ὅτι εἶσαι ἕνας πρῶτης τάξεως «καμπαλέρος». Τέλος... Κά- με ὅπως σ’ ἀφῆσαι. Φτάνει νὰ τὸν σκοτώσῃς. Τ’ ἄλλα δὲν μ’ ἐνδιαφέρουν. Νὰ πάρε τώρα πενήντα πιάστρα καὶ τ’ ἄλλα διακόσια θὰ σοῦ δώσω ἀφοῦ τὸν ἔξωερδέψῃς. Σήμερον;

— Σήμερον, εἶτε ὁ Γκάρτσια παίρνω- τες μὲ τρεμιάνου χέρι τὰ πενήντα πιάστρα.

— Τὰ μεσάνυχτα, εἶτε ὁ Φίλιππος, νὰ εἶσαι κοντὰ στὸ σπίτι τῆς Ροζιτάς. Ἐκεῖνη τὴν ὄρα πηγαίνει ὁ Πεπίτος κάτω ἀπὸ τὸ μπαλκόνι τῆς, μὲ τὴν κιθάρα του.

— Καλὰ, εἶτε ὁ Γκάρτσια. Μὰ γὰ νὰ εἶμαι ἐν τάξει μὲ τὴ συνειδήσει μου, θὰ τὸν ἐδοκίμησω πρὶν τὸν χτύπησω. Καὶ ἂν προτίσῃ, κα’ ἂν μπορέσῃ ἄς ἀμυνθῇ.

— Νὰ, καὶ, καίμηνε Γκάρτσια. Ποὺς μπορεῖ νὰ παραβῇ μαζὸ σου; Μὲ τὸ πρῶ- τὸ χτύπημα τοῦ μαχαίριού σου ὁ Πεπίτος θὰ πῆθῃ κάτω νεκρὸς, ὅπως ἕνας ταῦρος!...

Τὰ μεσάνυχτα ὁ Γκάρτσια, τυλιγμένος σ’ ἕνα μαῦρο μαντίλα, καὶ μὲ τὸ μαχαίρι στὸ χέρι, πῆγε στὴ γειτονιά τῆς Ροζιτάς. Μόλις προσέβρισε λίγο, εἶδε στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ τὸν Πεπίτο νὰ στέκεται κάτω ἀπὸ τὸ μπαλκόνι τῆς ἀγαπημένης του.

Ὁ Γκάρτσια ἔσφιξε δυνατὰ τὸ μαχαίρι στὸ χέρι του. Αὐτὴ τὴ στιγμή ἔξωσε ὅλο τὸν τὸν ἱσπανισμό. Θυμήθηκε μόνον τὰ δια- κόσια πενήντα πιάστρα καὶ τὸ γρισιμὸ στὴν Ἰσπανία.

— Γιὰ ποῖο λόγο νὰ τὸν προειδοποιήσω; σκέφτηκε. Μὲ τί θὰ μπορέσῃ ν’ ἀμυνθῇ; Μὲ τὴν κιθάρα του!...

Καὶ προσχώρησε ἀγὰ-αγὰ, προσέχοντας μήπως τὸν ἀντιληφθῇ ὁ Πεπίτος.

Τὴ στιγμή αὐτὴ ὁ φτωχὸς ἐρωτευμένος ἄρχισε νὰ παίξῃ μὴ Ἰσπανικὴ μελωδία στὴν κιθάρα του. Ἦταν μὴ σερενάτα παθητικὴ, μεθυστικὴ, ἕνα ἡδονικὸ ἐρωτικὸ ναυνοῖσμα.

Μόλις ἄκουσε τῆς πρῶτης νότας ὁ Γκάρτσια, ἔνοιωσε τὴν καρδιά του νὰ λιγώνει καὶ τὸ χέρι του ποὺ κρατοῦσε σφιχτὰ τὸ μαχαίρι, παρόλυσ.

Κι’ ὅσο ἔπαιζε ὁ Πεπίτος τὴν κιθάρα τὸν τόσο ὁ Γκάρτσια γοητευότανε καὶ μεθόσε ἀπὸ τὴ μουσικὴ, ποὺ ἀντιχόσε σὺν ἕνα γλυκὸ ἐρω- τικὸ παρατόνο μέσα στὴν νυχτερινὴ ἡσυχία, ἔ- ζει στὸν ἐρημο φεγγαροφωτισμένον δρόμο.

Κι’ ὁ Γκάρτσια νόμισε ἔξωατα ὅτι βρισκόταν στὴν Ἰσπανία, στὸ Τολέδο, τὴν πόλι ποὺ γεν- νήθηκε, στὸ μικρὸ ἄσπρο δρομάκι, μπροστὰ στὸ σπίτι τῆς Μεροσεντέ.

Ἀχ! αὐτὸν τὸν ἴδιο παθητικὸ σκοπὸ, αὐτὴ τὴν ἴδια γλυκεῖα σερενάτα ἔπαιζε κα’ αὐτὸς στὴν

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΜΟΛΤΚΕ

Ο Μόλτκε, ο περίφημος στρατηγός της Γερμανίας, είχε πολύ α-
πλό παρουσιαστικό και έν γενέει άπογοήτευσε με την εμφάνισή του.
Χαρακτηριστικό σχετικόσ έγινε και τo παρακάτω περιστατικό που
αναφέρεται στη νεότητά του.

Μιά μέρα ο αυτοκράτορ Γουλιέλμος, ενώ επιθεωρούσε ένα Πρωσ-
σικό σύνταγμα, είδε έναν κακοντυμένο υπολοχαγό.

— Ποιος είν' αυτός; ρώτησε τo διοικητή.

— Είν' ένας αξιωματικός που υπηρετούσε μέχρι τινός στο Δα-
νικό στρατό και κατατάχθηκε έπειτα στον Πρωσσικό, τού άπάντησε
έκεινος.

— Αυτός ο άνθρωπος ποτέ δέν θα προκόηη στο έλλάγγεμά του,
είπε ο αυτοκράτορ.

Άλλά η εξέλιξη των γεγονότων δέν τόν έδικαίωσε, γιατί ο υπο-
λοχαγός έκεινος ήταν ο Μόλτκε.

***

Άργότερα πάλι, στρατάρχης πειά, ο Μόλτκε έτυχε να βρισκεται
κάποτε στο Ραγιάτ όπου είχε πάει για λουτρό.

Μιά μέρα έκανε ένα μακρινό περίπατο και σταμάτησε σ' ένα έ-
ξοχικό καφενείο για να πάη εν' αναπαυτικό.

— Ήρθατε για μπάνια στο Ραγιάτ; τόν ρώτησε ο καταστημα-
τάρχης.

— Ναι.

— Είνε κι' ο Μόλτκε εκεί. Ξ;

— Μάλιστα.

— Τι λογής άνθρωπος φαίνεται;

— Ναι, σαν εσάς και σαν έμένα! άπάντησε ο Μόλ-
τκε μετροφορόσ.

Ο άγαθός καταστηματάρχης δέν μπορούσε βέβαια
να φανταστή ότι ο περίφημος στρατάρχης ήταν ο
πελάτης έκεινος με την άπεριτητή εμφάνισι.

***

Η δολιχολογία του Μόλτκε είχε μείνει ίστορική
στην έποχή του κι' έδινε μάλιστα άφορμές σε... στοι-
χημάτα.

Όταν έπλησίαζε η έορτή των γενεθλίων του α-
υτοκράτορος, οι αξιωματικοί συνήθιζαν να στοιχημα-
τίζουν μεταξύ τους για τόν άριθμό των λέξεων που
θα έπροφέρει ο Μόλτκε προπίνοντας εις ύψαιον του
και η όποιες δέν ήταν συνήθως περισσότερες από ό-
χιτώ η έννηά.

Έξαιρετικός μιά φορά, παρά κáηη προσοαία, έ-
ξερφόηησε όλόκληρο λογιόδιο. Και οι αξιωματικοί που
έχασαν έτσι διάφορα στοιχημάτα παρηγορήθηκαν, λέ-
γοντας:

— Γέρας πειά ο Μόλτκε κι' έγινε πολυλόγος!..

κιάρα του, κάτω από τά παραθύρα της άγατημένης του!.. Έτσι,
με τo ίδιο πάθος, με την ίδια λαχτάρα, δονούσε κι' αυτός, με χέ-
ρια τρεμάμενα εις χορδές της καθάρας του... Ο φτωχός Πεπίτος!..
Πόσο θ' άγαπούσε κι' αυτός την Ροζίτα του!.. Πόσο θά πονούσε,
πόσο θά λαχταρούσε η νέα του καρδιά!

Και έμνε ο Γκάροτσιά άσάλευτος στη θέσι του, σαν μαγειρέας,
από τη γλυκιά μελωδία, άκοιμισμένος στον τοίχο του σπιτιού που
ήταν άντικειν στο σπίτι της Ροζίτας...

Σέ λίγο είδε ένα παράθυρο ν' άνοίγη. Η Ροζίτα προβάλε για μιά
στιγη κι' έφωξε ένα τριαντάφυλλο στον Πεπίτο. Έκεινος τo πήρε
και τo φίλησε...

Τότε ο Γκάροτσιά δέ βάσταξε και έξοπασε σε δάκρυα. Θυμήθηκε
τo τριαντάφυλλο που τού έφωριχε η Μεροσεντές. Και τού φάνηκε πως
έβλεπε σε μιά όπασαία, σ' ένα άνθιο, τόν ίδιο τόν έαυτό του να
παίη καθάρα, και τη Μεροσεντές να τού ρίχνη τo έρωτικό τριαντά-
φυλλο. Και μόνο όταν άκουσε τόν Πεπίτο να λέη:

— Ροζίτα, εύχαριστo! Τότε μόνο θυμήθηκε γιατί βρισκόταν έ-
κει. Και τού ήθεε κάτι σαν τρέλλα. Είχε πάει εκεί για να σκοτούση!
Ναι, να σκοτούση έναν άδωο έρωτευμένο και να βιθιση σε πέθος
αίονιο την καρδιά μιάς κόρης όμορφης και νέας όπως η Μεροσεντές.
Και θά πληρώνόταν για να ζάνη αυτό τo τρομερό κακό. Και με τά
κατασπαμένα χρίματα που θάπαινε από τo Φίλιππο έλιπσε να εύτη-
χηση, να ξαναγορήση στην Ίσπανία, κοντά στη λατρευτή του Με-
ροσεντές!.. Ά, όχι, όχι... Δέν θα γίνη κακοήγος αυτός. Καλύτερα
να μη ξαναγορήση ποτέ στην Ίσπανία, καλύτερα να μην ξαναδoη
ποτέ πειά τη λατρευτή του Μεροσεντές!

Ο Πεπίτος που έμνε άκοιμα έκοσπι-
κός κάτω από τo μπαλκόνι της Ροζίτας, φίλησε τώρα δυο-τρεις φορές τo τριαντά-
φυλλο της άγάτης του και ζίνησε να φύγη.

Και τότε ο Γκάροτσιά, γρήγορα-γρήγο-
ρα, έμνηξε τo μαγαίο στην καρδιά του και σωριάστηκε κάτω νεκρός ψυθιφζοντας
σβασμένα, πνιγμένα, για στεργή φορά.

— Μεροσεντές!.. Μεροσεντές!.. Ά-
γάτη μου!.. Χάιρε!..

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο Βαλαωρίτης και η γυναίκα. Μιά γκάφα τού ποιητή. Η
πρέτασι και τo ραβασακι. Τ' άσφυξιογόνια κι' ο κ. Σκαλω-
σιάννης. Ο Μωρέας κι' ε Ίσπανός ποιητής. Ο υπάλληλος
πούβελε παράσημο. Τί άπάντησε ο Δηληγιάννης. Η Βασι-
λισσα Άμαλία και ο νέος Πάρις, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο ποιητής Άριστοτέλης Βαλαωρίτης, ήταν από τους άνδρας που
έγοήτευαν τις γυναίκες. Όταν ήταν βουλευτής της Ίονίου Βουλής
κατέθεσε μιά μέρα στο βουλευτήριο μιά πρότασι του, την όποια και
άνέπτυξε άνελθών επί τού βήματος.

Ένώ λοιπόν μιλούσε αναπτύσσοντας την πρότασι του αυτή, γύ-
ρισε, για μιά στιγμή, στον Πρόεδρο της Βουλής κ. Παδοβά και τού
έήτησε τη πρότασι του, για να προσέση κάτι.

Ο Παδοβάς τού έδωσε τo καταθέν έγγραφο και τότε ο Βα-
λαωρίτης είδεν ότι άντι να καταθέση την έπερώτησι του είχε κατα-
θέσει, κατά λάθος, την έρωτική έπιστολή μιάς Κερκυραίας κυρίας, η
όποια όριζε ραντεβού στον ποιητή... μετά μιά ώρα!..

Ο Πρόεδρος της Βουλής έπιστρέφον την έπιστολή αυτή στα
Βαλαωρίτη τού είπε μειδιών και με κάποια λεπτότητα:

— Έκάματε λάθος, όπως βλέπετε, κ. βουλευτά. Ανοημία ώστόσο,
γιατί δέν μπορώ να σας... αναληρώσω, έκτελών την έπιθυμία της
κυρίας.

— Ά, διάβολε, φώναξε ο Βαλαωρίτης, άμα είδε τo λάθος του,
Σας εύχαριστo, κύριε πρόεδρε! Σας ζητo άμωσ και
συγγνώμη, γιατί είχα λησμονήσει ότι έχω καταπει-
γούσαν άνάγκη ν' άπουάσω της συνειδητόσας και
σας παρακαλώ να μου έπιτρέψετε να άφισο τo βήμα
και ν' άπέλθο άμέσως.

— Την έχετε, κύριε βουλευτά, άλλά μη λησμονείτε
να μάζ δώσετε και την πρότασι σας.

Κι' ο Βαλαωρίτης κατέθεσε την πρότασι του και
έτροπή φοιρόσως προς τόν... έρωτα!..

***

Στο Μακεδονικό μέτωπο τo καλοκαίρι του 1918,
κάποιο βράδι οι Βουλγαροι άρχισαν άξαινα κατά
τόν γαριών μας σφοδρότατο βομβαρδισμό με ά-
σφαιριόνα. Άκούσε τότε φόρεσαν όλοι τις αντια-
σφαιριόγones μάσκες τους.

Ο συνταγματάρχης τού πυροβολικού όμως Φώτος
Σκαλωσιάννης, γρηαός λεβέντης και θηροσώφης,
άρνιόταν να φορήση κι' αυτός τή μάσκα του. Έτρο-
ψε λοιπόν ο μάγρος τού συντάγματός και τού την
φόρεσε σχεδόν διά της βίας.

Ο γέρο-συνταγματάρχης όμως θύμωσε κι' άρχισε
να φωνάζη!

— Μορέ πόλειμος είν' αυτός η!.. μασκαρωάηη!..

***

Ο ποιητής Ζάν-Μωρέας, δέχτηκε κάποτε την έ-
πίσκεψη ενός Ίσπανού ποιητή, άρχετα γνωστού στην πατρίδα του,
ο όποιος τού έήτησε την άδεια να τo διαβάση ένα ζήτημα μονο-
πρακτο του. Ο Μωρέας δέν τού άνήθιξε. Κάθισε σε μιά αναπαυ-
τική πολυθρόνα και βιθίστηκε σε βραβία συλλογή.

Ο Ίσπανός ποιητής άρχισε τότε τo διάβασμα. Μα τo μονόπρα-
κτο ήταν άτελειώτα. Άφου όμως, μετά πολλά τελείωσε, ο Μωρέας
τού είπε:

— Τά συγχαρητήριά μου, άγατητέ μου! Έχετε καλή φωνή! Όσο
για τo μονόπρακτο σας!.. Ανοημία που... δέν ξέρω Ίσπανία!..

***

Όταν η μακαρίτης Δηληγιάννης ήταν ύποφυγός τών Έξωτερικών,
ένας υπάλληλος τού ύπουργείου, εργαζόμενος στο Άρχείο και στο
Πρωτόκολλο, υπέβαλε αίτησι ζήτητών τo παράσημο τού Σωτήρος.

Την αίτησι αυτή ύποστηρίξε έγγραφως και ο Γεν. Γραμματέας
του ύπουργείου.

Ο Δηληγιάννης τούς άπάντησε τότε έγγραφως έπίσης, ως έξης:

«Τά παράσημα δίδονται, δέν ζητούνται!»

Υμέτερος
ΘΕΟΔ. Π. ΔΗΛΗΓΙΑΝΝΗΣ

***

Όταν η Βασιλισσα Άμαλία βρισκότανε σ' όλη την λάμψη του
κάλλους της, ένας Γάλλος αξιωματικός τού ναυτικού μόλις την είδε
για πρώτη φορά, την έρωτεύθηκε τρέλλα. Άναχωρήσας δέ ύστερα
από λίγες μέρες για τόν Πόρο, της έσταλε από εκεί ένα καλάθι μ'
έκατό μήλα και την έξηξ έπιστολή:

«Μεγαλειότατη,
Ο Πάρις προσέφερε στην Έλένη ένα μήλο. Άλλά επειδή σίς
είσατε έκατοντάκις ώραιότερα της Έλένης, επιτρέπατέ μου να
σας προσφέρω έκατό μήλα!»

Η Βασιλισσα μόλις έλαβε τά μήλα
και εδίαβασε την έπιστολή, ρώτησε κά-
ποιον γέρονα άγωνιστή εκ τών αδελφών:

— Τι λέτε; Να τά πάω τo μήλα αυτά
πού μου στέλνει ο νέος Πάρις;

— Να μη τά π ά ρ η σ και να τόν...
ά π ο π ά ρ η σ! άπάντησε ο άγωνιστής.

Και τά μήλα έπεστράφησαν.

Ο ΠΑΛΑΙΟΣ

